

MIJN VERHAAL

"Weet je zeker dat dit een goed idee is?"

"Nou nee. Niet echt, maar je moet mee, want je hebt al ja gezegd, bovendien weet ik zeker dat jij net zo graag als ik wil weten waar deze tunnel naartoe leidt."

"Dat klopt wel, maar als ik morgen niet weer thuis ben, dan moet je voor mijn goudvissen zorgen."

"Wees gerust, dat zal ik doen."

"Echt?"

"Nee, nep."

Luc en Milan stonden in de kelder, omringd door dozen en tassen met afgedankte spulletjes, een paar oude meubels en kasten waarop nog meer dozen en tassen stonden. Het geheel leek op een soort oude, vervallen bibliotheek voor spullen. De kelder was opvallend groot, hij liep waarschijnlijk door onder de tuin van het huis. Milan had erop gestaan dat het licht in de kelder uit bleef, omdat zijn ouders anders misschien zouden merken dat ze niet meer in zijn kamer waren. Luc was zijn zaklamp vergeten, dus het was bijna pikdonker. Het was net negen uur geworden.

Plotseling hoorden de jongens een geluid. Iets kwam op hen afgelopen, misschien wel meerdere dingen. Ze zagen bijna niks, behalve de contouren van de kasten en de meubels. Het was lastig te horen waar het geluid vandaan kwam. Luc en Milan schuifelde een beetje naar elkaar. "Wat is dat geluid, Milan?" Fluisterde Luc. "Hoe moet ik dat weten? Misschien weet het niet dat we hier zijn, dus blijf stil en beweeg je niet!" Fluisterde Milan, zo mogelijk nog stiller terug. Toen scheen er plotseling een fel licht in hun ogen.

"Hallo?"

Luc duwde Milan naar voren. "Neem hem! Hij is veel lekkerder! Alstublieft, o grote godheid! Neem hem! Neem Milan maar!"

"Uhm... Luc, ik ben het..." Het felle licht werd gericht op het plafond, zodat ze degene erachter konden zien. Het was Maud, een meisje dat in hun klas zat.

"Maud?" Vroeg Milan. "Wat doe jij hier nou?"

"Ik wil ook mee." Luc vond dat geen goed idee: "Zeker niet zeg. Milan heeft alleen mij mee gevraagd. Bovendien ben jij een meisje, dus je bent helemaal niet stoer genoeg om mee te komen."

"achum, volgens mij was jij degene die het bijna in je broek deed te net en we zijn nog geeneens in de tunnel."

Voordat Luc verontwaardigd kon reageren wilde Milan ook iets zeggen: "Ik geloof heus wel dat je mee durft Maud, maar ik heb Luc meegevraagd omdat die zoveel van geschiedenis weet en jij hebt het daar nooit over, dus dan heeft waarschijnlijk niet veel nut dat je meekomt."

"Nou, ik weet toevallig wél heel veel van geschiedenis, mijn vader heeft als suppoost in allerlei musea gewerkt, van het Rijksmuseum tot het Teylers en Naturalis. Mijn naar bed gaan verhaaltjes gingen altijd over de nieuwe exposities in het museum of waar ik maar naar vroeg. Ook heb ik een zaklantaarn en daarmee ben ik duidelijk de enige die zich goed voorbereid heeft."

Maud had inderdaad een grote rugzak om. "Maar je bent nog steeds een meisje, dus je mag niet mee", zei Luc.



"Luc is gelukkig níet de leider van deze expeditie, dus luister vooral niet naar hem. Maud, je mag mee." Milan onderschatte de waarde van die zaklantaarn en wat ze verder nog in haar rugzak had niet en begreep dat het wel heel dom van hem zou zijn als hij haar niet mee zou laten gaan. "Yes, let's go! Waar is de ingang van die tunnel?" Milan ging de groep voor en al snel stonden ze voor de grote deur.

Luc was bang. Waarom had hij gezegd dat hij wel mee zou gaan? Waar was hij in beland? "Weten jullie echt zeker dat dit een goed idee is?"

"Ja, Luc, dat weten we echt zeker." Maud en Milan waren ondertussen al meer dan een beetje geïrriteerd, aangezien dit al de vierde keer was dat Luc dat vroeg sinds ze de tunnel in waren gelopen. De tunnel was net niet groot genoeg om met z'n tweeën naast elkaar te lopen, dus met Maud voorop, dan Milan en Luc als laatste waren ze al meer dan tien minuten naar beneden aan het lopen. Eerst had Milan voorop gelopen, maar dat was onhandig geweest omdat Maud de zaklantaarn had.

"Zie je al iets, Maud?" Vroeg Milan.

"Nee, alleen maar meer donkere, stoffige tunnel." Ze liepen verder.

"Is dit een goed idee?" Luc fluisterde het nu.

"Nee. Dus ga maar weer terug."

"Maar dat durf ik niet alleen."

"Nou, dan blijf je bij ons."

"Ja, ma-"

"Stil." De onheilspellende tunnel maakte hun humor er niet beter op.

"Is er nu al iets te zien, Maud?"

"Nee. Of, wacht eens..." Maud zette de zaklantaarn uit.

Luc jammerde: "Waarom doe je dat nou? Nu zie ik helemaal níks meer!"

"Sssh! Stil. Laat je ogen aan het licht wennen en kijk!" Langzaam wendden hun ogen aan het donker. Allemaal kleine puntjes licht brandden in het duister. "Gloeiwormen. Volgens mij zitten we al diep genoeg daarvoor. Kom, laten we snel doorlopen."

"Mijn voeten doen pijn", zeurde Luc weer, "kunnen we even stoppen?"

"Ne-"

"Ja hoor, volgens mij is hier een bankje", zei Milan.

"Een bankje?" Maud deed haar zaklantaarn weer aan. Eerst werden ze even verblind, maar daarna zagen ze waar ze waren.

"Wow..." Er was inderdaad een bankje, omringd door boekenkasten. Ze stonden in een grote kamer met twee verdiepingen, een soort bibliotheek. In het midden stond een grote tafel met stoelen eromheen en aan de zijkanten waren er tussen de boekenkasten kleine nisjes waar bankjes stonden.

Luc zuchtte. "Ah hè! Boeken... Hebben we dat hele eind door die enge tunnel gelopen om in een stoffige bibliotheek te komen... Lekker dan!"

Milan was verbaasd: "Ik dacht dat jij hield van boeken. Je leest toch veel?"

"Ja, maar die boeken zijn leuk. Met een mooie kaft en die zijn niet zo stoffig en oud en saai als deze boeken."

"Hoe weet je nou dat ze saai zijn, je hebt ze nog geeneens geopend."

Maud was ondertussen naar een van de kasten gegaan. "Zegt deze titel jullie iets:

"De Dansepidemie van 1518"? Of deze: "Een analyse van het Voynichmanuscript"?"

"Nee, helemaal niks. Lees nog eens een paar titels voor."



"Oké, wat dachten jullie van: "Het geheim van de Mary Celeste", "De verloren kolonie van Raonoke", "De man in de lijkwade van Turijn", "Een uitleg van het mechanisme van Antiky-"

"Stop maar, we weten het nu wel. Van de lijkwade van Turijn heb ik weleens gehoord. Volgens mij zijn het allemaal mysteriën uit de geschiedenis, maar dan opgelost." Luc leek tevreden met zijn uitleg.

Milan had terwijl zij zo zaten te praten een paar kaarsen gevonden die her en der stonden. "Hé Maud, jij zou toch niet heel toevallig een paar lucifers hebben?" "Nee, die heb ik inderdaad niet, maar ik heb wel een aansteker, voorvakje van mijn tas." Al gauw was er heel wat meer licht in de bibliotheek en gingen de kinderen op boekenjacht. Af en toe spraken ze een opmerkelijke titel uit.

"De verdwijning van Amelia Earhart", dat was toch die Amerikaanse pilote? Daar heeft mijn vader me weleens over verteld."

"De anatomie van Het monster van Loch Ness" " Luc sloeg het boek open. "Wauw, wat een gedetailleerde plaatjes. Ik dacht trouwens dat dat monster nep was."

"Blijkbaar dus niet", zei Milan, "moet je horen wat ik hier heb gevonden: "De verdwijning van de Nazcabelschaving", blijkbaar zijn ze zelf weggegaan na aanhoudende droogte door ontbossing die dat volk zelf had uitgevoerd. Wat een coole tekeningen maakten die trouwens. Kunnen jullie je dat voorstellen? Gigantische tekeningen van dieren en dingen in het zand die je tot de dag van vandaag nog steeds kan zien."

"Weten jullie nog die "Uitleg van het mechanisme van Antikythera"? Nou, dat was dus een navigatie systeem, bijna een soort computer, die zijn tijd ver vooruit was."

De kinderen gingen zo nog een hele tijd door. Wat een interessante boeken stonden er in die bibliotheek. Maar op een gegeven moment waren ze wel heel erg moe geworden.

"Denken jullie niet dat we nu maar weer terug moeten gaan? Volgens mij zijn we hier echt al uren." Luc stond al weer beneden, bij de tas van Maud. "Dat klinkt goed, laten we snel gaan dan." Milan liep ook naar beneden. "Maud, kom je?" Het bleef even angstvallig stil. "Ja hoor, ik kom eraan." Maud stond al snel ook bij haar tas. "Nou, we gaan weer terug."

De terugreis ging opvallend snel, hoewel ze nu omhoog moesten lopen.

"Nou, ik ga maar weer terug naar huis", zei Maud. "Hé, je mag wel hier blijven slapen hoor, het is al laat", zei Milan

"Hoe laat is het eigenlijk?" Vroeg Luc.

"Ik zal even kijken. Huh? Het is... half tien. Hoe kan dat nou?"

"Nou, dat kan helemaal niet, want ik had de hele heenweg mijn horloge om, en toen we daar aankwamen was het al over tien uur. Laat mij eens even kijken."

Maar het was echt half tien, dat kon niemand ontkennen.

"Hmmm, dat is wel heel vreemd."

"Ik zou zeggen, schrijf het in een boek en zet het in de bibliotheek."

"Goed idee! Ik zal het gelijk doen." Grinnikend draaide Milan zich om om de deur van de tunnel weer open te doen, maar... die was er niet meer.

"Huh, kijk dan. De deur is weg."



“Nou, zoveel mysteries op één dag kunnen mijn hersenen niet aan. Laten we snel gaan slapen.” Niemand kon een gaap tegenhouden. In de oude bibliotheek werden de kaarsen uitgeblazen en iemand lachte.

